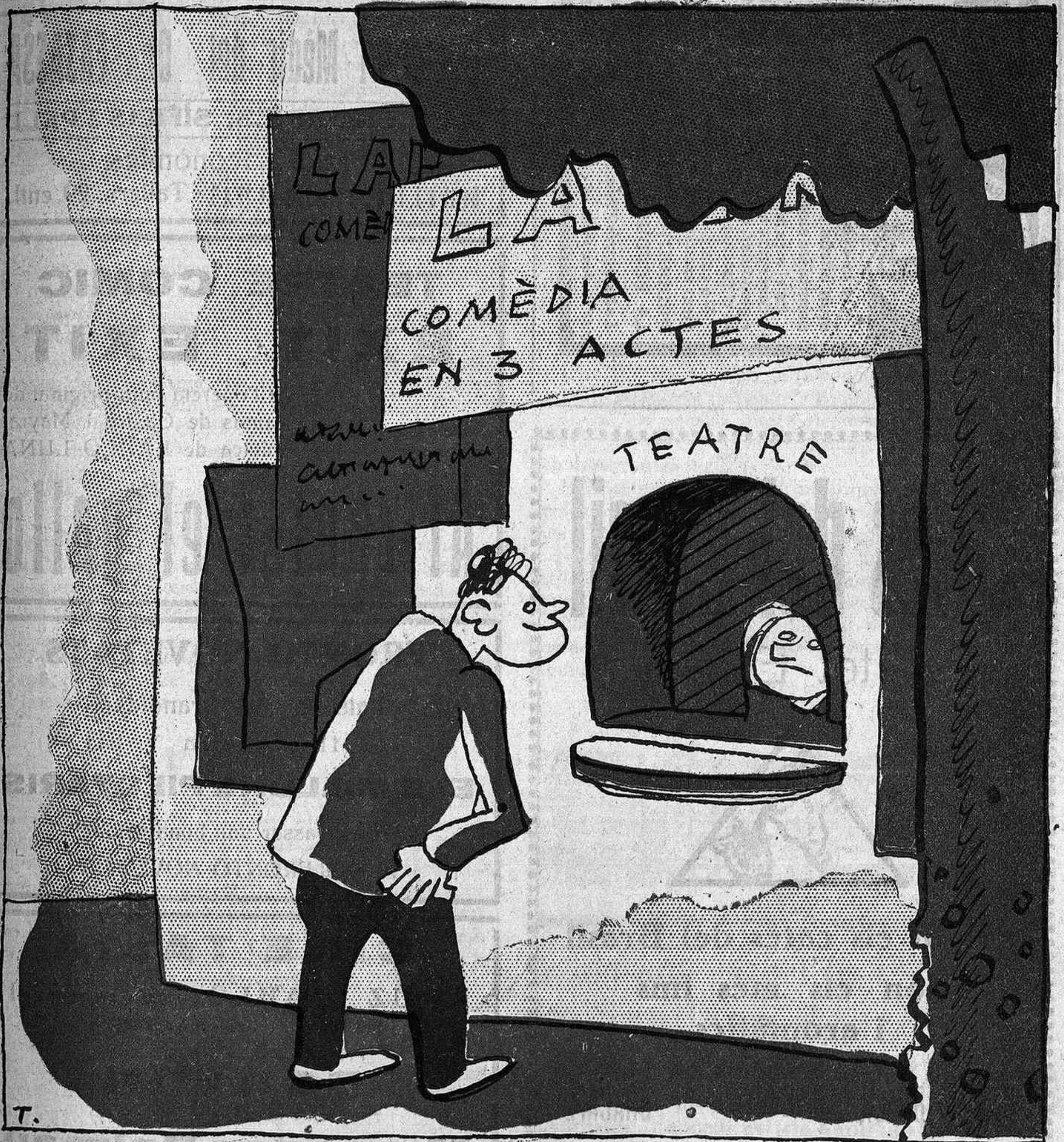

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—No hi ha funció?

—No, com que han suspès tots els actes.

FEROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminalis); de la feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulant de les glàndules intersticials. Producte pú-ri glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 60 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins
i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

CASA
ARTERO

REGISTRADA

Presenta als seus clients els
PREUS MES REDUITS en mà-
quines de tallar cabells.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. **CASASSA**

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, l de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC
EXIT EXIT

de l'opereta bufa original de
Ramos de Castro i Mayral
música de PABLO LUNA

Al cantar el gallo

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

CRUZ DIABLO, en espanyol
per Ramon Pereda i **ALTRES**

Presentació del famós artista

DARWIN

l'home de les dues ànimes

Mercedes Dalmau

Dançarina

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

MOSAIC

UNES declaracions del senyor Ministre d'Instrucció Pública:

—«Una nació està dirigida en tots els seus ordres polítics i culturals, pels «superdotats»»

¿Vol dir, senyor Ministre d'Instrucció Pública?

¿Per superdotats o pels qui aspiren a «superdotar-se»?

* * *

No ho diem nosaltres, ho diu Julien Benda, i ho diu amb referència a França.

Són fragments d'una carta que Julien Benda adreça a M. Paul Rivet:

—«Quan les dretes no puguin exhibir el seu pretès monopoli de patriotisme, hauran d'ensenyar el que han estat i el que seran sempre: un partit de classe. Jo voldria que un dels vostres esforços metòdics fos el d'arrancar a les dretes la màscara de patriotisme que porten; caldria demostrar —per la premsa, pel llibre, i per la conferència— que la seva tradició històrica consisteix a assassinar França des que se senten amenaçats els seus privilegis; i així es va succeint des que els grans feudataris borgonyesos traïren Joana d'Arc fins als nostres grans agraris «patriotes», homes amb una doctrina social idèntica a la del Condestable de Borbó i als de la Vendée»...

No cal dir, repetim, que, això, ho diu, per les dretes de França, l'escriptor Julien Benda.

I que a França, no han censurat les seves opinions.

* * *

Ens despertem cada dia amb el diari arran de mà i obrim, simultàniament, els ulls i el full del diari.

Qui sap per què, el primer que ens salta a la vista és la gairebé obligada nota diària del senyor Alvarez Santullano: —«A Barcelona, la tranquil·litat és absoluta.»

Ja estem satisfets. Llegida l'afirmació contundent i animadora del senyor Alvarez Santullano, ens rentem i ens disposem a anar al treball tot murmurant-nos: «Que bé que ho maneguen, aquests senyors!»

* * *

L'esforç màxim que han arribat a fer els pensadors i dirigents de dreta íntegres és el de «comprendre» la vida.

L'esforç que han de fer els homes d'esquerra és el de canviar-la.

* * *

Textos de moral budística.

Aquests dies ens ha donat per llegir llibres budistes: el «Dhammapada», el «Suttanipâta», el «Stivuttaka», llibres que tenen uns noms dolçament entortolligats.

¿Qui no segueix el ritme del temps, moralitzant-se?

Diu el «Dhammapada»: —«No creguis en la moralitat de paraula; la moralitat dels fets és la que compta.»

«Com pot parlar-te de moral qui viu immoralment? Budha té uns textos doctrinaris: no creguis amb qui l'invoca i viu contràriament a les seves lleis.»

Diu el «Suttanipâta»: —«Els remots textos bramànics ja assenyalen amb dit de foc el governant que utilitza el nom de Brama perquè li serveixi d'escut.»

Diu el «Dhammapada»: —¿Què és moral per a alguns? Unes paraules per a dir portes enfora de la casa, i que fan bonic. Res més!»

* * *

Una embriaguesa no gaire coneguda.

L'embriaguesa de veure's el nom imprès.

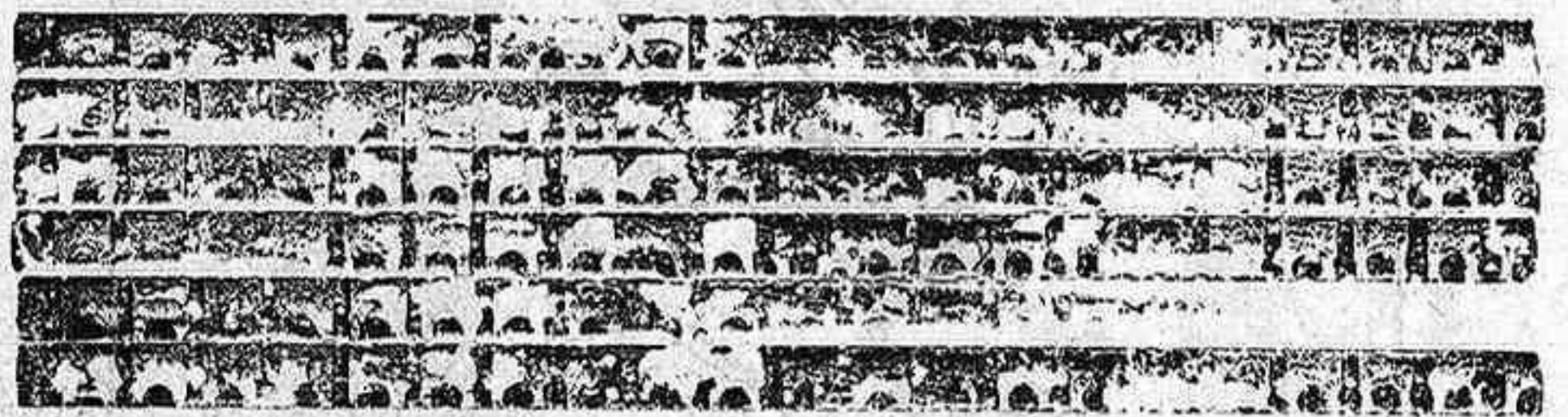
I ara, en aquests temps de noms desconeguts que malden per fer-se conèixer, l'embriaguesa és palesa i ben caracteritzada.

Els pretextos per fer-se imprimir el nom fan esser i eclosió en manifestos, declaracions, projectes i programes d'una insípidesa de tronc d'espàrrec.

Tot nom desconegut ahir, i avui amb valorització burxat, es fixa persistentment i s'enganxa com una paparra al peu de la primera publicitat que li és possible.

Naturalment que la publicitat no diu res. Però és que aquell nom tan injustament «superdotat» pot dir-vos alguna cosa?

* * *

Quart aniversari de la mort de Santiago Rossinyol

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA no ha pas oblidat el qui fou gran amic seu i eminent col·laborador, l'egregi artista Santiago Rossinyol.

En aquest quart aniversari del seu traspàs, L'ESQUELLA sent renovat el dolor que la mort del gran artista li va produir.

La moralitat continua el seu camí triomfal

El Centre Radical del Districte Vè. ha nomenat President honorari el mai prou ben ponderat ciutadà en Francesc Serrano Arambul.

En una època de moralització radical i general, aquesta presidència honorària marca i fixa.

El mai prou ben ponderat ciutadà, president honorari del Centre Radical del Districte Vè., en Francesc Serrano i Arambul, és amo del cafè-concert «Bataclan», un dels llocs més nudistes de la ciutat.

Suposem que d'avui endavant —i seguim el ritme del dia i de moralització— al «Bataclan» s'hi ensenyarà el que sigui, sucats amb catecisme.

Ací, es comprèn...

En la competició de les societats de Teatre «Amateur», un Jurat de la competició s'ha desplaçat a Esparreguera.

Es parla de política i, tot d'una, en J. Navarro Costabella, membre del Jurat, eixerit com sempre, fa aquesta declaració:

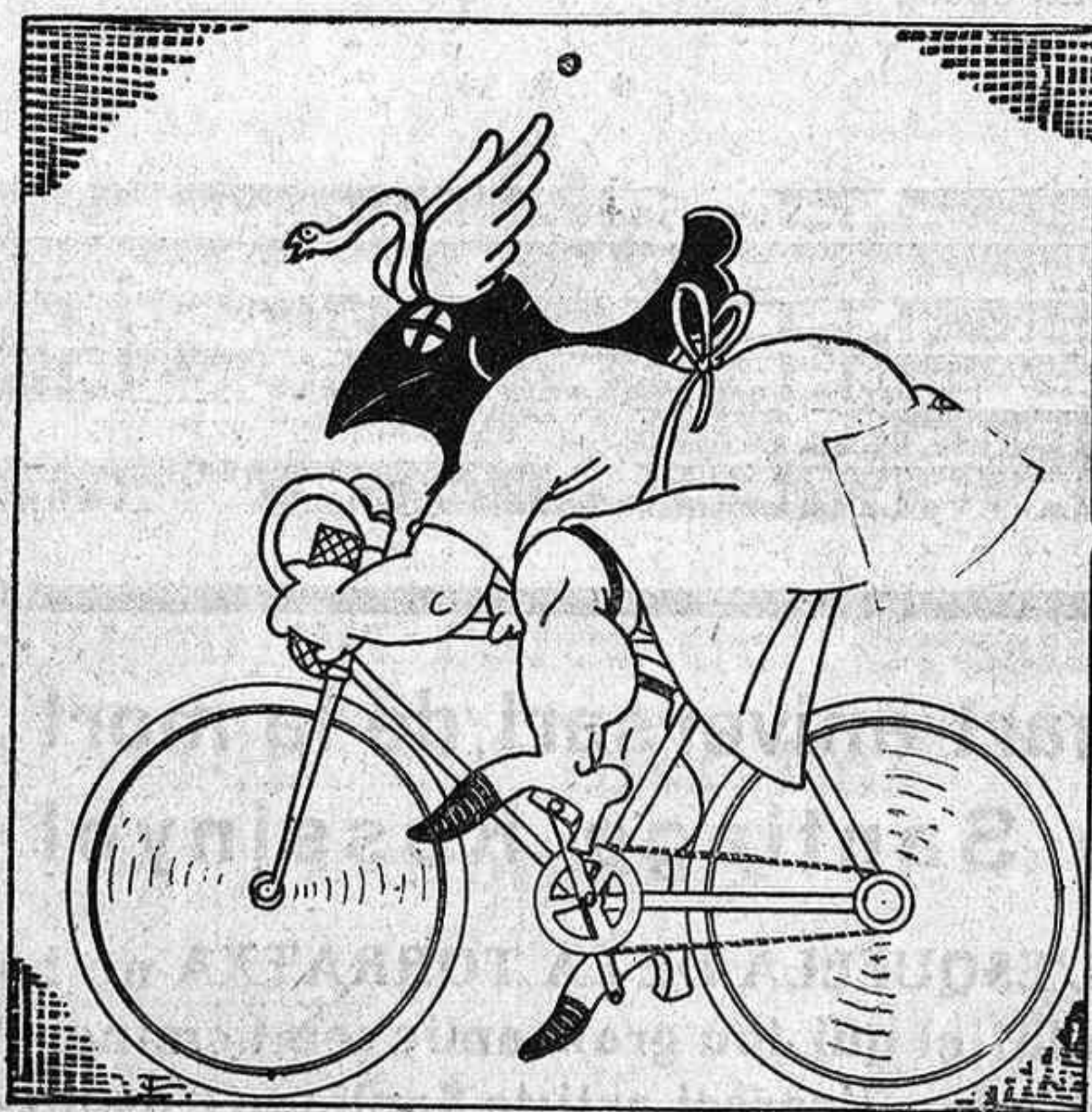
—«¿No trobeu que és a Esparreguera on devia germinar la idea d'una unió radical-cedista?»

—Ningú no hi cau!

Aclara en J. Navarro Costabella: —«Sí, homes! ¿No veieu que la Ceda necessita extraordinàriament un Sedó?»

Tothom riu amb unes rialles que fan soroll de bufeta.

S'escolten alguns Ah! Ah! Ah!

La Volta a Catalunya.

—Jo ja fa uns quants dies que preparo la meva... si me la permeten.

—¿Sap per què plou tant, Donya Llúcia?
—Pequè deixen fer discursos a homenots com l'Azafia.
—Justa! Però suposo que Déu els inspirarà perquè tanquin l'aixeta i frenin tanta llibertat.

Una precisació justa

Arribem a una casa. Els trobem sopant. La ràdio és oberta i la gent de la casa fa una cara més trista que una arengada de barril.

La ràdio transmet el «ràdio-film humorístic de la setmana» a càrrec de Valentí Castanys, el conegut rival de l'Alady.

Tota la família deixa la meitat del sopar al plat. Es veuen indicis de voler tancar la ràdio, però ningú no té esma d'aixercar-se de la taula.

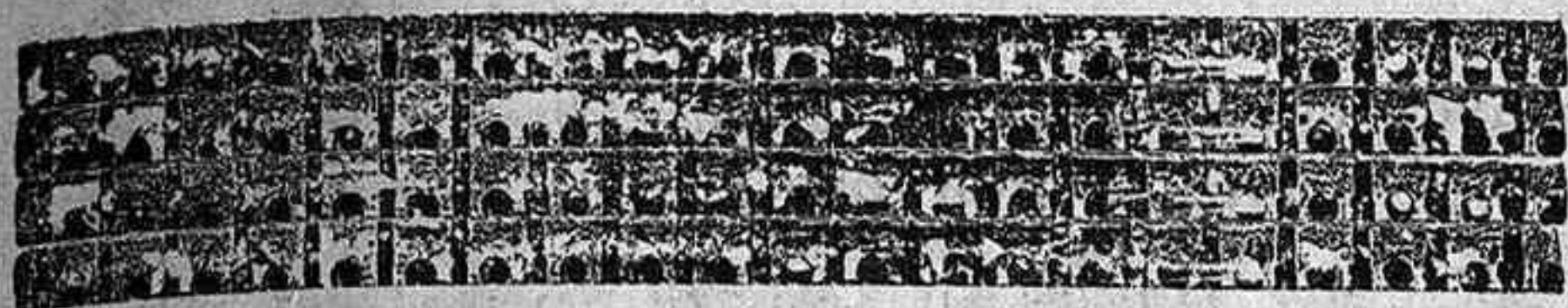
Mentrestant, Valentí Castanys fa soroll davant del micròfon de la «Ràdio Associació», crida, fa plorar un nen, imita els sorolls que dona, la ràdio, quan retransmet un partit de futbol; teniu la sensació que sua...

L'amo de la casa, en acabar-se el «ràdio-film», dit humorístic, d'en Valentí Castanys, fa aquesta precisació, al nostre entendre, justíssima:

—«L'Alady té una «poca-solta» simple que fa riure com les pessigolles.

En Castanys té una «poca-solta» pedant que fa plorar d'aburriment!»

No hi afegim ni en traiem res.

Diuen que es diu

Que el recital Lope de Vega, del teatre Tívoli costarà a la ciutat quinze mil pessetes.

Que l'Ortega Farreró està molt agraït del que li va dir L'ESQUELLA. Amb el nostre setmanari a la mà va anar a trobar al senyor Pic per exposar-li: —«Veu, el fervor que tinc per a vostè, els blames què em porta. Ja cal que m'augmenti de categoria, senyor Pic!»

Que les mecanògrafes de l'Ajuntament que cobren hores extraordinàries, per treballar a les hores per les quals ja cobraven el sou corrent, aviat no les cobran.

Que han estat els senyors de la Lliga qui han desistit enguany de la quinzena de festes primaverals. Els senyors de la Lliga, en afers polítics, són més «ramonetes» que els altres.

Que gràcies al «ramonetisme» de la Lliga, la ciutat s'estalviarà 300.000 pessetes que havien de costar les nostres festes primaverals. Els de la Lliga ens poden agrair aquest reclam.

Que el «dia» Alexandre Lerroux promet ésser importantíssim. Les ràdios de Barcelona s'adheriran a l'homenatge

Que s'espera l'adhesió a l'homenatge del Pare Laburu, orador d'aquest estil».

Que va accentuant-se la percepció de la nosa que fa a determinat sector el senyor Portela Valladares. Fins els cedistes catalans en parlen malament.

Que el senyor Pic troba que les casernes noves de Magòria tenen un gran al·licient per al soldat. No voldríem equivocar-nos, però ens sentim amb cor de trobar soldats que disenteixen de l'opinió del senyor Pic.

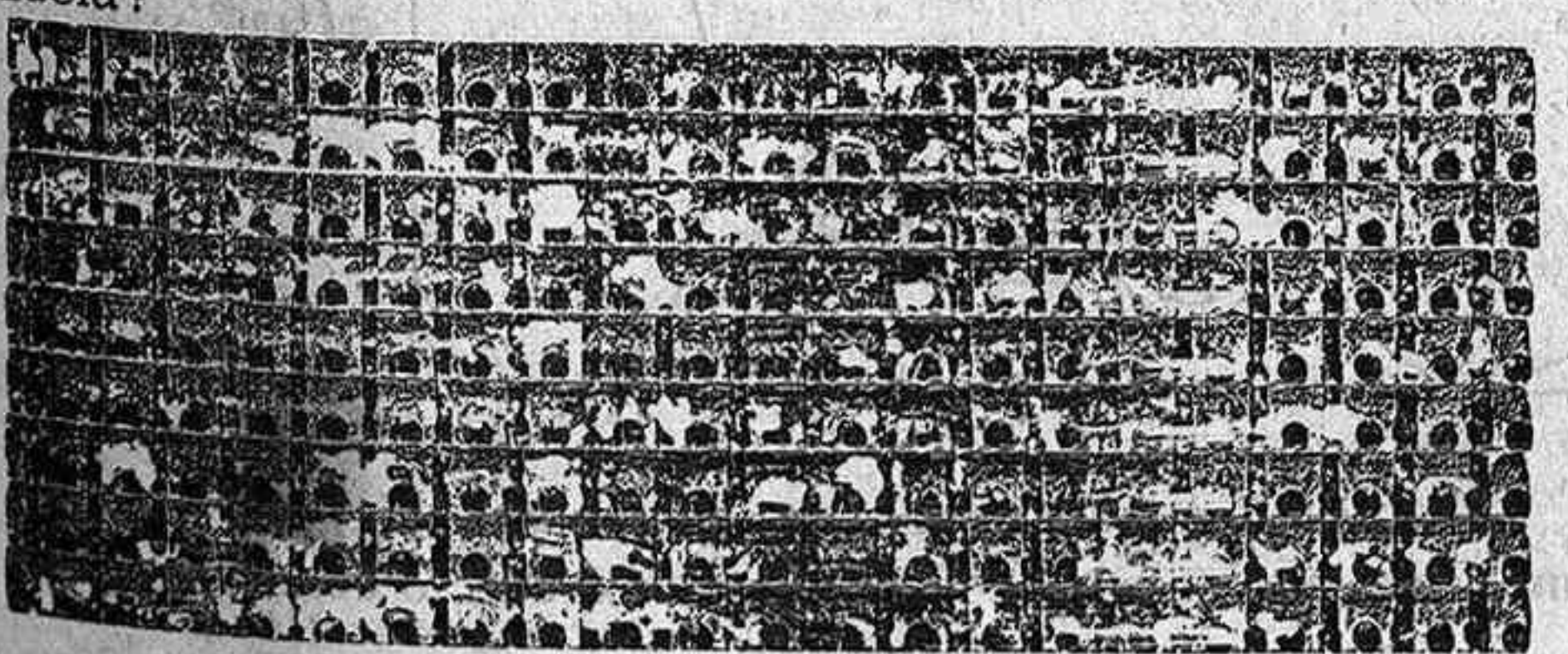
Que el Ministre d'Instrucció Pública estima molt Catalunya i que ja ho veurem.

Així és! Així és!

Es dona per fet el viatge d'en Salvador Madariaga a Buenos Aires, Montevideo i Lima.

Sembla que en Salvador Madariaga va a portar als Presidents de les esmentades Repúbliques uns collars de l'Ordre d'Isabel la Catòlica.

Molt bé! Molt bé! Tot el que sigui estrènyer lligams entre les Repúbliques de l'Amèrica i Espanya ho trobem molt bé i molt eficient. Per altra part, presidents com Justo, Terra i Benavides s'ho mereixen. Ara que també fem nostra la insinuació d'un col·lega. ¿Per què no allargar el viatge d'en Salvador Madariaga fins a Venezuela?

I Venezuela, venint de Lima i retornant per Panamá, li vindria de pas a en Salvador Madariaga. Tot seria afer d'un collar més i de poques pessetes.

Si la nostra veu no fos tant humil, l'aixecaríem fins a les altures perquè així fos.

Timbres de correu Lerroux i Luca de Tena

Tindrem, aviat, timbres de correu amb el retrat de don Alexandre Lerroux. N'estem molt contents com a ciutadans i com a filatèlics.

També en tindrem aviat d'en Luca de Tena. Repe- tim el que hem dit amb referència als timbres de correu del senyor Lerroux: N'estem molt contents com a ciutadans i com a filatèlics.

Nosaltres sentim la mateixa admiració per Luca de Tena que sentim per en Lerroux: l'un i l'altre han estat eminents periodistes. Per camins diferents han arribat a la màxima glòria republicana. Luca de Tena hi ha arribat pel monàrquic A B C. Alexandre Lerroux s'ha fet un pedestal granític amb les seves campanyes d'«El Progreso».

Aquests dos timbres de correu ens mostren d'un faisó incontrovertible que tots els camins menen a Roma. Eureka!

Els de la Lliga són uns trumfos

Quan l'Ajuntament d'Esquerra assignà un sou als Consellers, la Lliga hi féu una gran oposició tot enyorant els temps de les baladrieries del senyor Ferran de Sagarra.

Ara, que la Lliga és a la menjadora, no protesta que una de les primeres coses que ha fet l'Ajuntament governatiu hagi estat acordar una retribució als Consellers.

I el bo del cas és que aquesta retribució serà cobrada pels honorables, àdhuc pel temps en què han estat suspesos els elegits per sufragi universal.

Que no digui ningú que els de la Lliga no són uns trumfos!

Els aprofitats.

—¿Es vostè que necessita una mecanògrafa?
—Sí. Vejam, ensenyi'm les pantorrilles!...

Será veritat

El Conseller Delegat de Circulació, en una espècie de visita pastoral, ha visitat tots els quarterets de la Guàrdia Urbana. Es a dir, tots, qui sap!

En aquesta visita l'acompanyava el cap de la Guàrdia Urbana, senyor Riber.

Quina no fou la sorpresa del Conseller de Circula-

ció, en veure que després de voltes i més voltes, no trobaven el quarteret de la Barceloneta.

¿Potser ens l'hauran robat?—deia amb sorna al senyor Riber.

Al senyor Riber ja li sortia fum del cap, quan ¡oh felicitat! va veure un guàrdia, el qual els va treure el gat del sac.

Es tan perdedora, la Barceloneta!

GLOSSARI

LA XOCOLATA DEL LORO

L'Ajuntamen de Barcelona ha votat—això de votar és un dir—quinze mil pessetes destinades a apariar l'orgue de la Catedral que, pel que es veu, la deixadesa i l'avara pobresa dels senyors canonges havien convertit en una mena d'orgue de gats.

Es natural, a hores d'ara, que l'Ajuntament atengui aquests afers i altres per l'estil que es presentaran, si Déu Nostre Senyor ens dóna corretja i salut per a anar tirant de la rifeta. La pobra Mitra ho és tant de pobra que no en té prou amb deixar de cobrir indefinidament les parròquies vacants, que són precisament les que donen més diners, amb la qual cosa els guanys que usdefruitaven els rectors efectius passen íntegres a la Mitra sense més minva que la mísera assignació que cobren els Ecònoms, sinó que ha de passar el platet per tal de poder aplicar un tractament a l'asmàtic organisme de l'orgue de la Seu.

Com que per a tapar un forat se n'ha de destapar un altre, el senyor encarregat de la Cultura municipal, el nom del qual no recordo, ha trobat una manera pràctica i efectiva de fer economia. Entre les diverses fórmules que han vingut a posar un compta-gotes a la bóta cultural, hom s'ha empescat una retallada al prou míser pressupost destinat a l'Arxiu Històric Municipal, instal·lat a la magnífica casa de l'Ardiaoa.

L'Arxiu Històric és una de les institucions que a més de prestar inestimables serveis a la cultura, ens fa quedar bé davant dels forasters que ens visiten. Un animador extraordinari, intel·ligent i efusiu, Agustí Duran Sanpere, ajudat per col·laboradors que sortosament no s'assemblen en res al tipus clàssic dels arxivers oficinistes, ha creat en pocs anys el miracle de l'Arxiu de la Ciutat que no és solament un dipòsit sagrat de records sinó un laboratori d'investigació eficient, un fogar de treball productiu i ennoblidor.

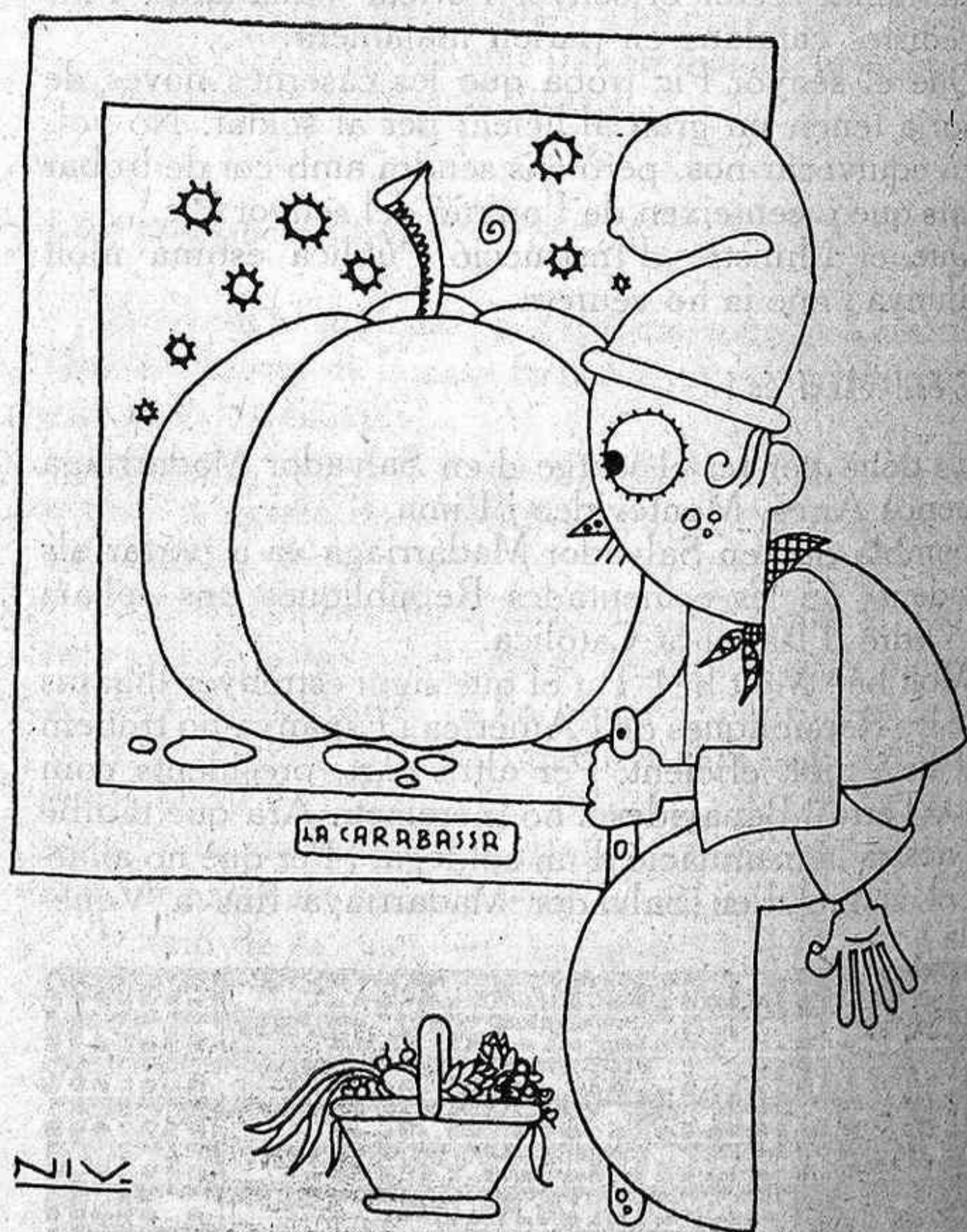
Per tal de poder acomplir amb la major amplitud possible la seva missió cultural i de donar el màxim de facilitats als estudiosos de tots els estaments, l'Arxiu de la Ciutat restava obert els matins i les tardes, i quan hi havia alguna Exposició, que era molt sovint, la Casa de l'Ardiaoa podia ésser visitada els dies de festa al matí.

No ens estenem més en l'elogi de l'Arxiu de la Ciutat, de la història curta però intensa del qual hom en podria escriure un llibre, perquè no hi ha ningú que no el conegui, ni que no hi hagi estat o que no se n'hagi servit. Més ben dit, hi ha algú que, pel que sembla, ne sap el que és l'Arxiu de la ciutat i potser no hi ha posat mai els peus. I aquest algú, és el senyor Agustí Durant i Sampere, encarregat d'endegar

transitòriament la cultura ciutadana, el qual, per tal de fer estalvis i poder calmar els esbufecs de l'orgue de la Cathedral, ha decretat que l'Arxiu de Casa l'Ardiaoa restés obert només als matins, i que es suprimeixin també les visites dels dies festius. Amb aquesta mesura s'estalviaran unes poques pessetes de gratificacions (modestes gratificacions!) al personal, més aviat escàs, de l'Arxiu i per economia de llum. Es a dir, la xocolata del loro.

Mentrestant, no més podran anar a l'Arxiu els capellans, els maniàtics que viuen de renda i els desvagats que hi mataran les hores matinals bo i llegint els diaris. En restaran exclosos els estudiants, si és que no fan campana o vacances, els investigadors que només tenen lliures les tardes, que són els més, i àdhuc els qui només poden aprofitar l'esclatxa de lleure de la setmana anglesa. Gràcies al bon zel estalviador d'aquest senyor que no puc recordar-me com es diu, i això que tinc memòria! Tot sigui per la cultura (?).

PANICAL

—Tafoll! Em creia haver anat en una exposició de Primavera i es veu que es tracta d'una exposició de tardor.

Esports

Cronòmetre

UNA VOLTA SENSE EMOCIO

Marian Canyardo ha guanyat la volta d'enguany. Canyardo és un gran corredor; coneix la Volta catalana com cap altre i és difícil de batre'l en aquesta prova tradicional del nostre ciclisme.

Però la Volta d'enguany ha estat mancada d'emoció. No s'ha vist en cap moment, excepte en les primeres etapes, que el triomf pogués ésser arrabassat al brau corredor d'Ordeà. El luxemburguès Mersch semblava disposat a fer coses notables i que era l'únic home amb empena per a lluitar amb Marian Canyardo; però s'ha vist ben clar com tothom s'enganyava i que la participació estrangera a la volta ha estat no res menys que un mostrari de noms i nacionalitats, però no un lot de personalitats internacionals com Fontan, Ville, Le Drogo, Hardiquet, germans Deloor i Digneff, els quals, en altres voltes, van palesar a bastament la seva vàlua internacionalment provada.

El triomf de Canyardo ha estat notable i en ell s'ha vist el nostre corredor més avençat, en excel·lents condicions físiques per a córrer, preparat com mai, a la Volta a França, però la volta que acabem de presenciar no ha estat ni de molt una volta inoblidable.

Mancant homes de vàlua internacional indiscutible i corrent els més destacats elements nacionals que portaven millor classificació per una mateixa marca, la prova havia de perdre espectacularitat i emoció puix que cap dels corredors, companys del millor classificat, no havien d'esforçar-se per arrabassar-li el triomf.

Mr. Wersnick que s'ha encarregat de facilitar a la U. S. de Sants l'equip estranger, s'ha lluitat talment com per dir-li

Altaveu indiscret

Ja tenim el Sabadell de cara a les semifinals del campionat de Catalunya. Equip d'empena i voluntat, no ens estranyaria gens de veure'l arribar a la final com un dia hi arribà l'Europa d'historial brillantíssim. Els homes del Sabadell són gent ben capaç d'aconseguir un títol de campions d'Espanya, perquè, quan cal, saben posar-hi el coll, que és precisament allò, que a molts equips de primer rengle, els manca.

* * *

Pinillo ha intentat suïcidar-se a València llançant-se d'un tercer pis al carrer.

El qui fou notable nedador del C. N. Barcelona, i avui és entrenador del club de Les Arenes, de València, s'ha enamorat, i per fracassos amorosos, s'ha volgut matar.

Pinillo, home original, ha tingut la sort de sortir amb lleus ferides de l'intent de suïcidar-se.

Creiem sincerament que no mereix una mort tan tràgica com la del suïcidar-se, per sort, frustrat.

* * *

¿Serà cert que l'uruguaià Fernández cobra més sou que cap dels tres internacionals, Nogués, Zabalo i Vantolrà de l'equip del Barcelona?

¿Serà cert que la directiva assabentada que Zabalo feia veure que estava lesionat, per protestar d'aquestes diferències, l'obligà a quedar-se allitat a la Mutual per considerar que un jugador lesionat ha de fer llit i no passejar-se?

Hi ha qui diu que darrerament ha estat arranjada aquesta

que per un altra volta a Catalunya, prescindiran d'ell com umbaixador d'eminències.

Ens plauria de saber ben clar com està la clavícula que Mersch es va trencar i que després no fou tal clavícula sinó un pretext per no acabar la cursa.

Hi ha corredors internacionals de vàlua discutible que tenen el truc d'anar a córrer en proves on saben que hi han de córrer pocs elements que puguin obligar-los a esforçar-se, i que, en havent cobrat la prima de sortida, que és garantia del seu desplaçament, abandonen a les dues o tres etapes en el cas de veure que la prova els obligarà a retre un esforç.

Mersch no direm que sigui d'aquesta condició, però la seva retirada estranya de la volta, el posa al nivell d'aquesta mena de corredors, que mai no acostumen a ésser figures notables, però que fan que sigui cotitzada la seva condició d'estrangers.

Un tal Roosemond, ha fet un 27 a la classificació general i un tal Zerini un 37 i cal tenir en compte que el 38 fou l'últim corredor classificat. S'ha d'anar a cercar eminències a l'estranger perquè vinguin a fer el paper de furgó de cua, i a competir amb la tradició del cèlebre «Nandu» que acostumava a ésser sempre l'últim a les proves on corria?

La volta no ha estat un gran èxit d'espectacularitat i d'emoció esportiva, però, com sempre, l'ha obtingut la U. S. de Sants en l'aspecte organitzador. I més aquesta vegada que no en cap de les altres voltes, puix que el circuit ha aparegut en tot moment lliure d'obstacles per als corredors i perquè, quan ha calgut, ha estat penalitzada la més petita falta, seguint exactament la lletra dels reglaments.

Cal felicitar la Unió Esportiva bo i desitjant-li, però, que, en la prova de l'any vinent, la participació estrangera sigui, sinó d'una vàlua formidable, almenys capaç d'obligar els nostres homes a pedalejar heroïcament del principi a la fi de la prova.

AQUELL

deficiència i que els sous dels tres internacionals quedaran situats al nivell del de Fernández.

El que cal és que Fernández es situï també, per mèrits, al nivell del sou que cobra.

* * *

I ara que parlem del Barcelona també cal parlar de la seva eliminació pel Levante.

Els directius van creure que Saragossa era un camp neutral i es van negar a jugar a València, com volien els valencians, o al camp de l'Espanyol, ací a Barcelona.

L'hostilitat dels afeccionats de Torrero va ésser molta i encara que tingués conseqüències per al partit no fou més que un de tants factors a sumar a les coses que van fer possible l'eliminació barcelonista.

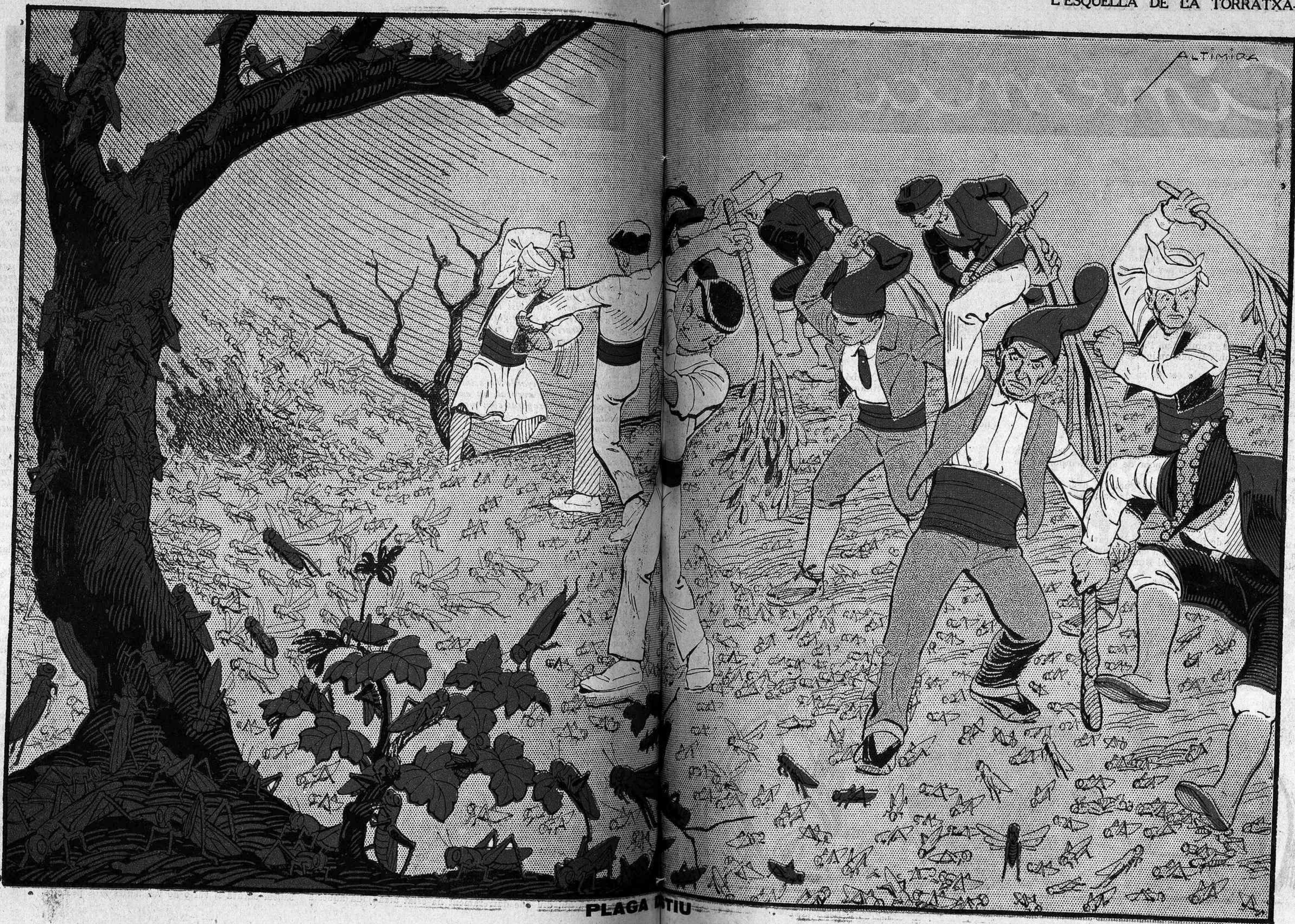
El Levante juga molt i fa futbol efectiu, i els directius barcelonistes ho saben. ¿Per què van fer tants canvis a l'equip, i no va jugar el mateix que havia empatat a València?

Segurament ho van fer així pensant que el diumenge haurien de trobar-se amb el Sabadell i que interessava mantenir en bona situació física els jugadors.

Cal recordar que els mateixos equips aliniats constantment són els qui vencen perquè no es desfà el conjunt.

El Barcelona ha pagat les conseqüències d'un desconcert lamentable.

Ara, cal dir que li manquen elements per a arrodonir l'equip. No té estrem-esquerre, no té interior-esquerre, li manquen bons mitjos-ales per a substituir, quan calgui, Pedrol i els Francos i Lecuones, gent de poca categoria per a un Barcelona, que pensin, quan comprin un jugador, en el cas de Sceder i que no vagin tampoc refiats com amb en Fernández, del qual no sabem encara si val o no val tantes mils pessetes.

PLAGA D'ETIU

Cinema

Noves i comentaris

Llàstima que Espanya no tingui grans actrius de cinema. Imitant Alemanya, les podríem casar amb grans homes del moment.

* * *

Es filmarà una pel·lícula del «dia» d'en Lerroux. Es creu que serà la Paramount qui s'encarregarà de fer-la. El seu noticiari té prou solvència feixista per a fer-se càrrec de la susdita filmació.

* * *

Marlene Diètrich ens ha escrit per assabentar-nos que no ve a passar l'estiu a la Torrassa ni a banyar-se en els barcelonins banys de la Mar Vella. També tem l'asfaltat del passeig d'Elisenda de Montcada on viu una amiga seva.

* * *

Asseguren que Wallace Beery no té cap simpatia per al lerrouxisme.

* * *

Alguns cinemes barcelonins ja han començat la temporada dels rescalfats, batejada amb el nom de «gran temporada de repeses».

I els que no l'han començada és igual. Ja hem arribat al temps dels films equivalents a l'aigua de bacallà.

* * *

Una nova editora de films hispànics llençarà, aviat, la seva primera producció, que s'assegura que tindrà un gran èxit: «La historia auténtica del general Bum-Bum».

* * *

En una pantalla barcelonina podrem veure aviat els gestos sublimes que un tal Romero Radigales (escrivim el nom amb

por de no saber-lo escriure), va fer en un míting de Cuenca.

Diuen que es tracta d'un film molt interessant i amb més interès de vista que no d'oida.

* * *

Es filma una nova pel·lícula de Shúbert.

Aquesta pel·lícula serà d'una gran novetat. Presentarà Shúbert en un moment especialíssim de la seva vida: el moment en què el músic pensa que algun dia li pot cabre l'honor que la seva música sigui arranjada i perfeccionada pel mestre Sorozàbal.

* * *

Es pensa fer un film de «La Florista de la Rambla». No s'encarregarà la protagonista a la senyora Mercè Nicolau.

* * *

S'ha ofert al senyor Cambó el paper de protagonista d'una pel·lícula que s'ha de filmar a Barcelona, amb el títol de: «Els Jueus del Call».

El senyor Cambó encara no ha dit si accepta el contracte o no l'accepta.

* * *

Una casa nordamericana volia portar les seves «girls» a la Costa Brava per filmar una pel·lícula de cossos bells.

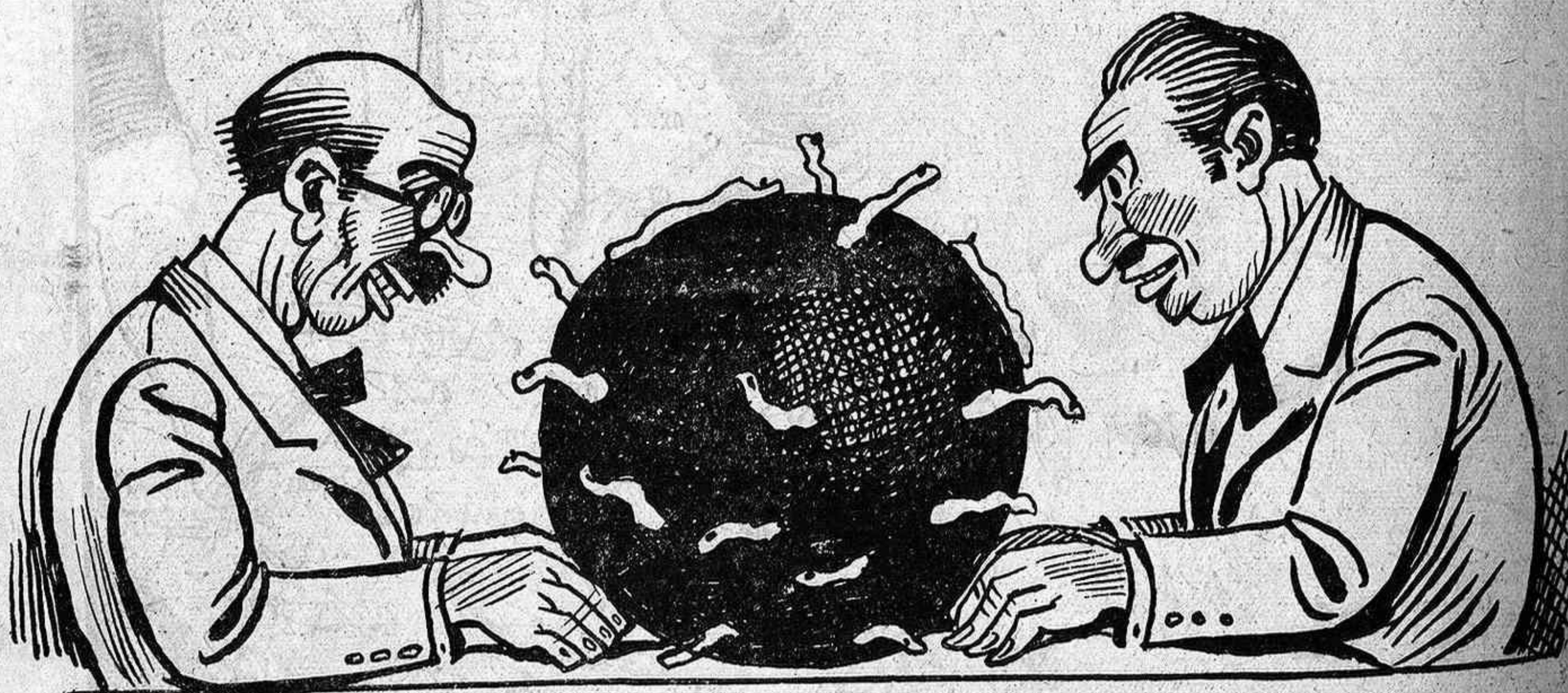
L'han informada dels vents de moralitat que bufen a casa nostra, i ha desistit de la filmació. Malgrat d'haver-li assegurat que les «girls», si volien, podrien despullar-se a domicili, amb tot i el mirament del nu que hi ha a les platges, la casa editora no s'ha deixat convèncer, i no ve.

* * *

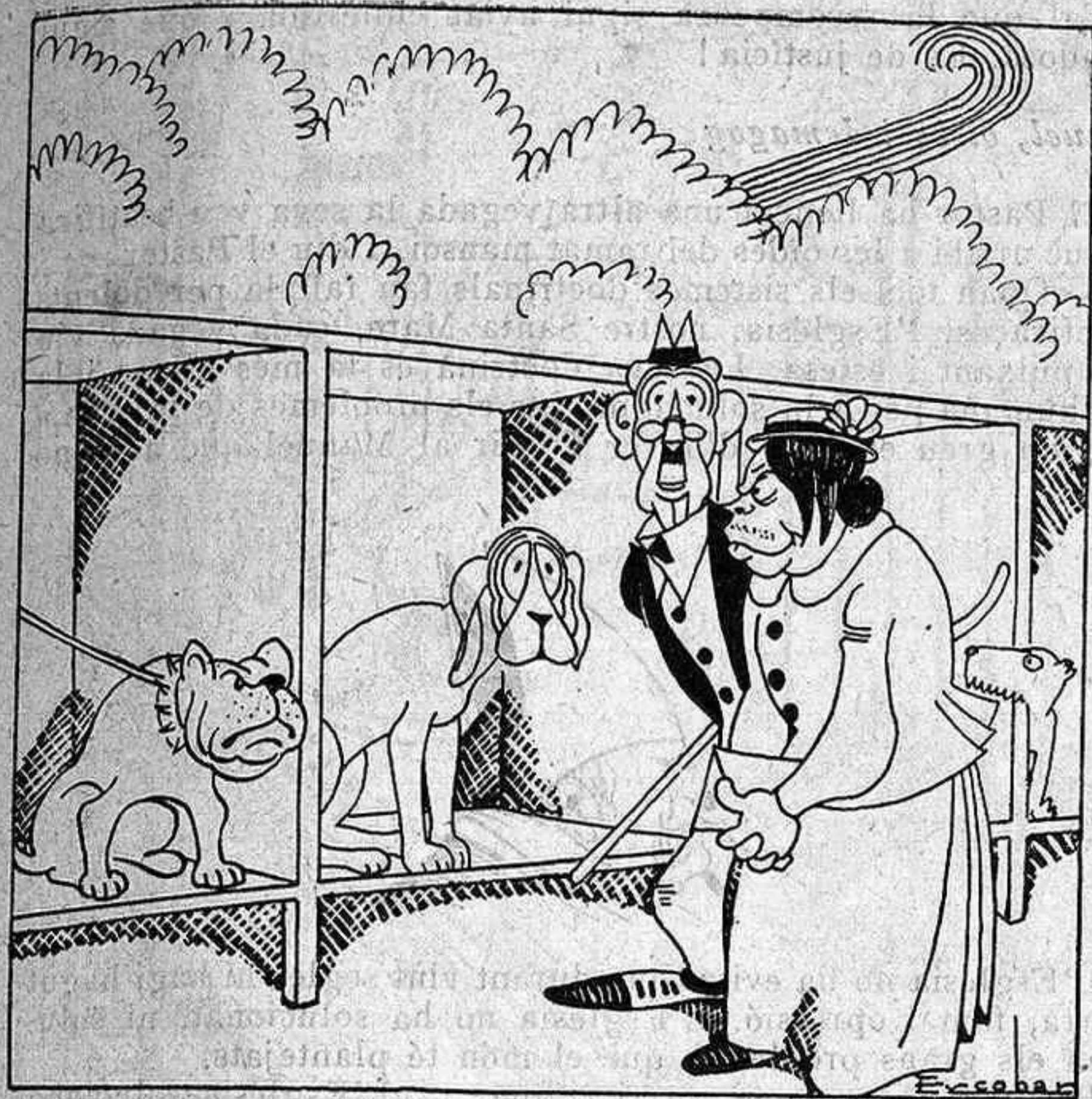
Unes informacions cinematogràfiques:

De la casa productora: —«Amor i alegria» ha tingut un èxit boig, a l'Havana.

Informació nostra: —«¿ Qui pot dubtar que l'amor i l'alegria

Dos que analitzen la situació política davant d'un formatge de Rocafort.

A l'Exposició Canina.

El.—Sembla mentida que hi pugui haver cares tan idiotes, ¿veritat?

puguen plaure moltíssim a l'Havana, sobretot en aquests temps que ho veuen més en film que en la realitat?

* * *

«Cautivo del deseo». Consta que no es tracta de cap captiu ni d'ésser un dels de la Comissió Gestora.

* * *

«Flor Marchita», un proper film de la Pastora Imperio. El doble de Pastora Imperio serà en Vianor.

* * *

«Colección Zoológica», un documental humorístic d'en Castanys.

Mau! I consta que fem el gat en aquesta col·lecció.

Crònica Comarcal

SANTA COLOMA DE FARNES

Com a comentari a la seva gloriosa entrada a l'Ajuntament, en Felip, gestor radical, deia al Peroler, gestor lerrouxista:

—Hem fet més fressa que dos socs nous.

En Peroler assentí a la dita d'en Felip: ell, com tothom, sap que per on passa en Felip sempre hi ha fressa; una fressa que dura.

* * *

I ja hi som! Amb motiu del decomís d'unes butifarres, el pregoner va anunciar que es vendrien a pública subhasta. Aquesta subhasta fou presidida pel gestor radical i s'hi presentà molt de públic. Tot d'una, d'entre els del públic, en surt un que, en veu ben alta, recorda al gestor radical algunes de les seves passades actuacions. Plouen damunt del gestor algunes frases veritables i fortes... I aquest suspèn la subhasta.

Nova crida que fa el pregoner. Aquesta vegada s'han pres mesures per a vetllar per l'ordre. En el departament d'arbitris es forma la presidència de la subhasta. La presideix l'alcalde. Seuen vora l'alcalde el gestor, senyor Mujal, dos regidors més, el secretari, part de la força armada del poble, un algtzir, empleats d'arbitris i un sepulterer. I, és

clar, no passa res. En Peroler es queda amb les butifarres i en dona el que vol: 40 pessetes.

Si això no fa més fressa que dos socs nous, que vingui el bisbe i ens ho expliqui.

BERGA

Sembla que, enguany, les festes de la Patum seran un fracàs.

L'Ajuntament de dretes ha volgut desfer el que havia fet el passat Ajuntament popular i ha tret la festa major bergadana de les «Festes del Corpus». La primera espurna sorgí el dia de l'Ascensió: el xamberg, el popularíssim timbaler deixà el tabal i calgué que fos substituït pel conegut «Diego». Enguany les dretes faran tocar el tabal de Patum amb la mà esquerra.

Després del 6 d'octubre, Berga té radicals: en té cinc, sorgits expressament per a ésser regidors. Entre aquests cinc radicals hi ha en Josep Florejacs, ex-separatista i ex-poeta. També hi ha en Meliton Camprubí, en Segarra, i en Boixadera, conegut pel «Cul de Sagon», postulant de tots els partits i disposat a caure del cantó que li donés una regidoria. L'alcalde, Andreu Bartrina, és de la Ceda. L'únic cedista que hi ha a Berga. Per què és cedista, aquest senyor? Influències de la llonganissa?

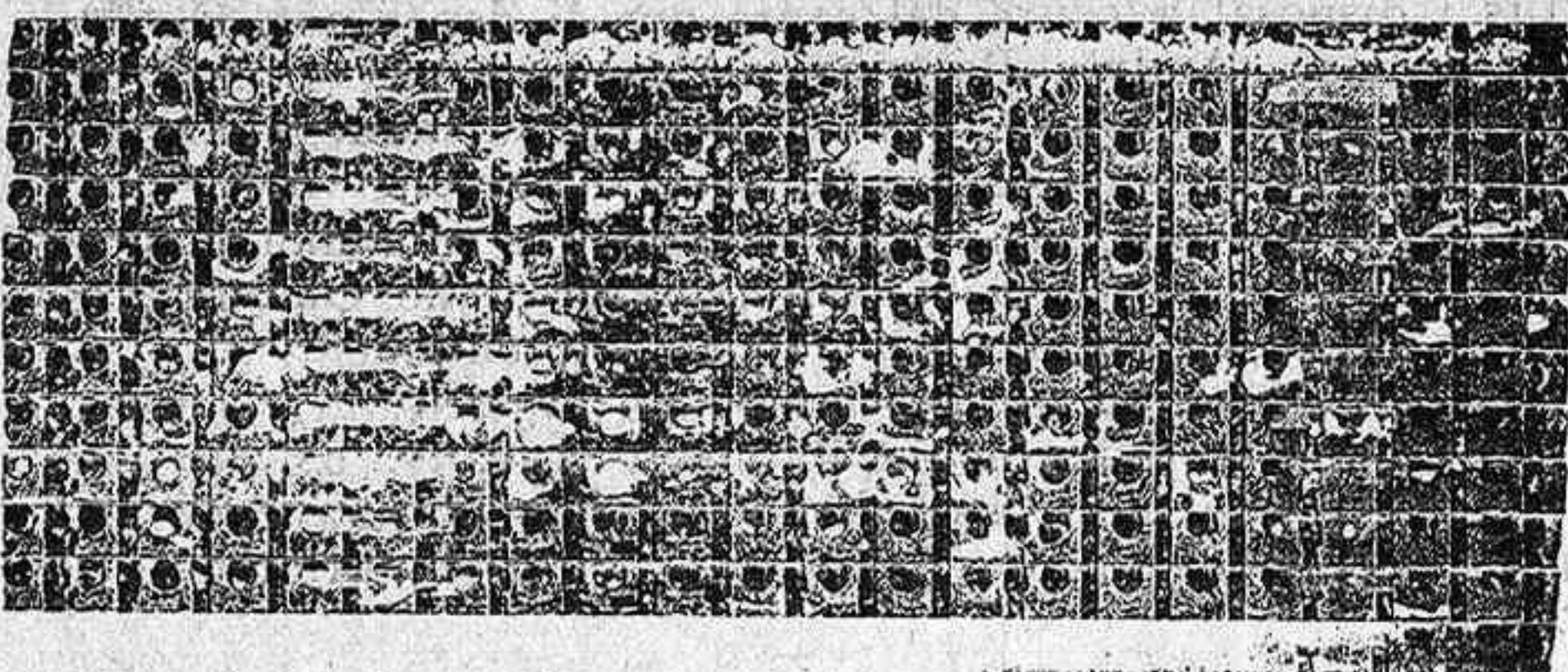
Berga és la ciutat de les processons. Ja se n'han empecat de noves. A la de Sant Marc, el rector de Queralt fins arribà a donar ordres a l'algutzir de l'Ajuntament.

No es troba ningú per fer ballar els gegants, ni els nans, ni l'àliga en les festes de la Patum d'enguany. Es diu que les dretes els enviaran balladors de nans, d'àliga i de gegants barcelonins. Els de Berga els tocaran la xaranga.

—T'asseguro que si no ens haguessin suspès la funció, ara, ja ningú no parlaria de la Cèlia de Montalvan ni de la Laura Pinillos!

Croniqueta de la setmana

L'esdevenidor dels cecs

El senyor Salmón (el Ministre del Treball es diu Salmón), va rebre una comissió de cecs, la qual va anar-li a fer avinent la difícil situació en què quedarien, si l'autoritat —(com sembla que així serà)— extingeix la mendicitat.

El senyor Salmón ha portat els planys dels cecs, perquè sigui estudiat, a la Direcció General de Beneficència.

A la sortida de l'entrevista un cec resumia així la impressió dels seus companys: —«Crec que els cecs hem de «veure» molt negre el nostre esdevenidor.»

Que es faci justícia!

El Ministre de Justícia pensa recompensar diversos funcionaris judicials pel bon comportament que tingueren arran dels successos del 6 d'octubre.

I aquest bon comportament és veritat!

Un d'aquests funcionaris, amic nostre, té apuntat en el seu dietari íntim el que va fer el dia 7 d'octubre.

—«Em vaig llevar a les onze. Vaig esmorzar amb un cafè amb llet i una torrada de pa untada de mantega.

Abans d'esmorzar m'havia rentat i pentinat.

Vaig besar l'esposa al mig del front, vaig sortir al carrer i em vaig apropar als grups que trobava per rebre informacions dels esdeveniments.

Vaig frenar la tafaeria d'atansar-me a cap dels llocs dels esdeveniments: «per un si de cas».

Vaig flairar un cert perfum de pólvora. Vaig fer un vermut en el bar de la cantonada. Amb el taverner retallarem els autors dels esdeveniments, criticant-los de no haver fet les coses bé; si l'haguessin encertada tal vegada ens hauríem decantat a elogiar la seva conducta.

Retorn a casa, conversa, petonet, sopar, llit, i fosc una vegada l'electricitat apagada.

Dies 8, 9, 10, 11 i 12.

La mateixa conducta edificant i exemplar.»

Després de llegir tan fidedigne dietari, pot ningú creure que un digne funcionari d'aquests no hagi d'ésser recompensat.

Cal que la recompensa sigui aviat enllestida i que sigui abundosa. Es de justícia!

Manuel, bisbe i demagog

El Pastor ha llençat una altra vegada la seva veu beatífica perquè arribi a les oïdes del ramat mansoi. I diu el Pastor:

—«Quan tots els sistemes doctrinals fan fallida per dolents i ineficaços, l'Església, nostre Santa Mare, cada vegada viu més puixant i estesa. La seva doctrina és la més eficaç i la més humana per a la solució de tots els problemes de la vida.»

Quin greu ens sap d'haver de dir al Manuel que això no és cert.

L'Església no ha evitat que durant vint segles hi hagi hagut guerra, fam i opressió. L'Església no ha solucionat, ni soluciona els grans problemes que el món té plantejats.

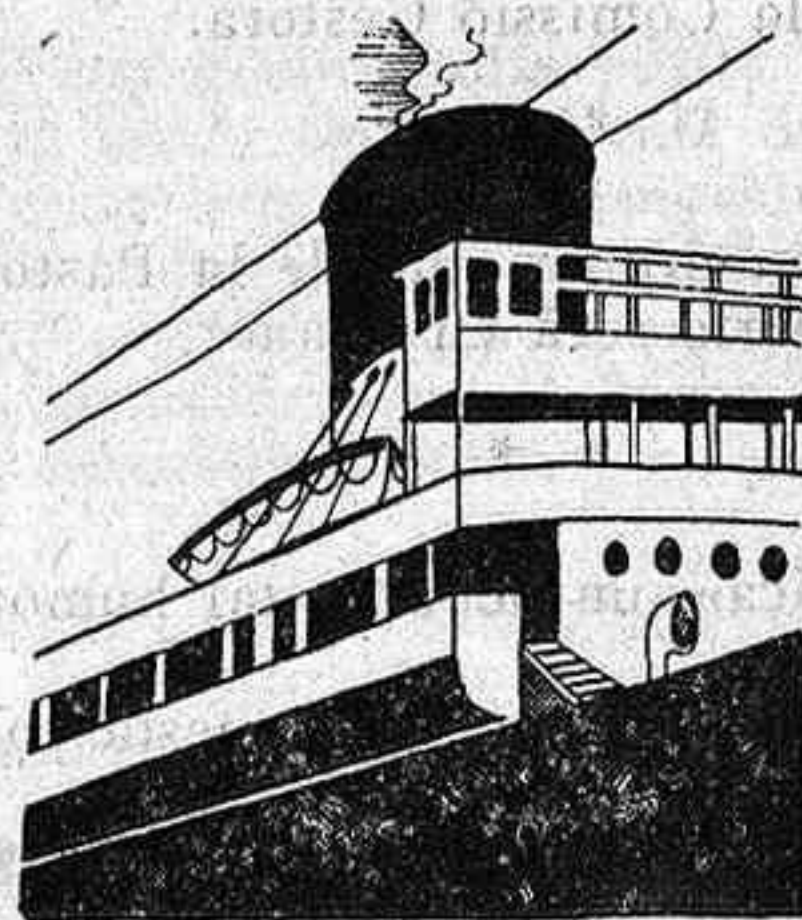
Per altra part a què ve això que: —«L'Església soluciona tots els problemes de la vida» si l'Església en té prou amb prometre la benaventurança per a després de la mort?

En Manuel, Bisbe de Barcelona, ens va resultant un eminentíssim demagog!

«Hoy han atracado»...

Llegim a «La Vanguardia»: —«Hoy han atracado»...

Tenim un cobriment de cor! ¿Es possible que en aquests temps de felicitat s'atraqui?

Aviat es torna el respir. «Han atracado... los vapores «Knut», danès, «Saint Paul», francès, «Braulio»... — Segueix la llista...

Ja sabíem nosaltres que avui, oficialment, no hi ha atracaments, descomptant els dels vapors, en els quals no havíem pensat.

Nota: «La Vanguardia», diari on llegíem això no l'havíem comprat nosaltres. Ens l'havia deixat un gran socialista, i nacionalista català, amic nostre. Segons ells, llegeix «La Vanguardia» per informar-se. I és l'únic diari que compra

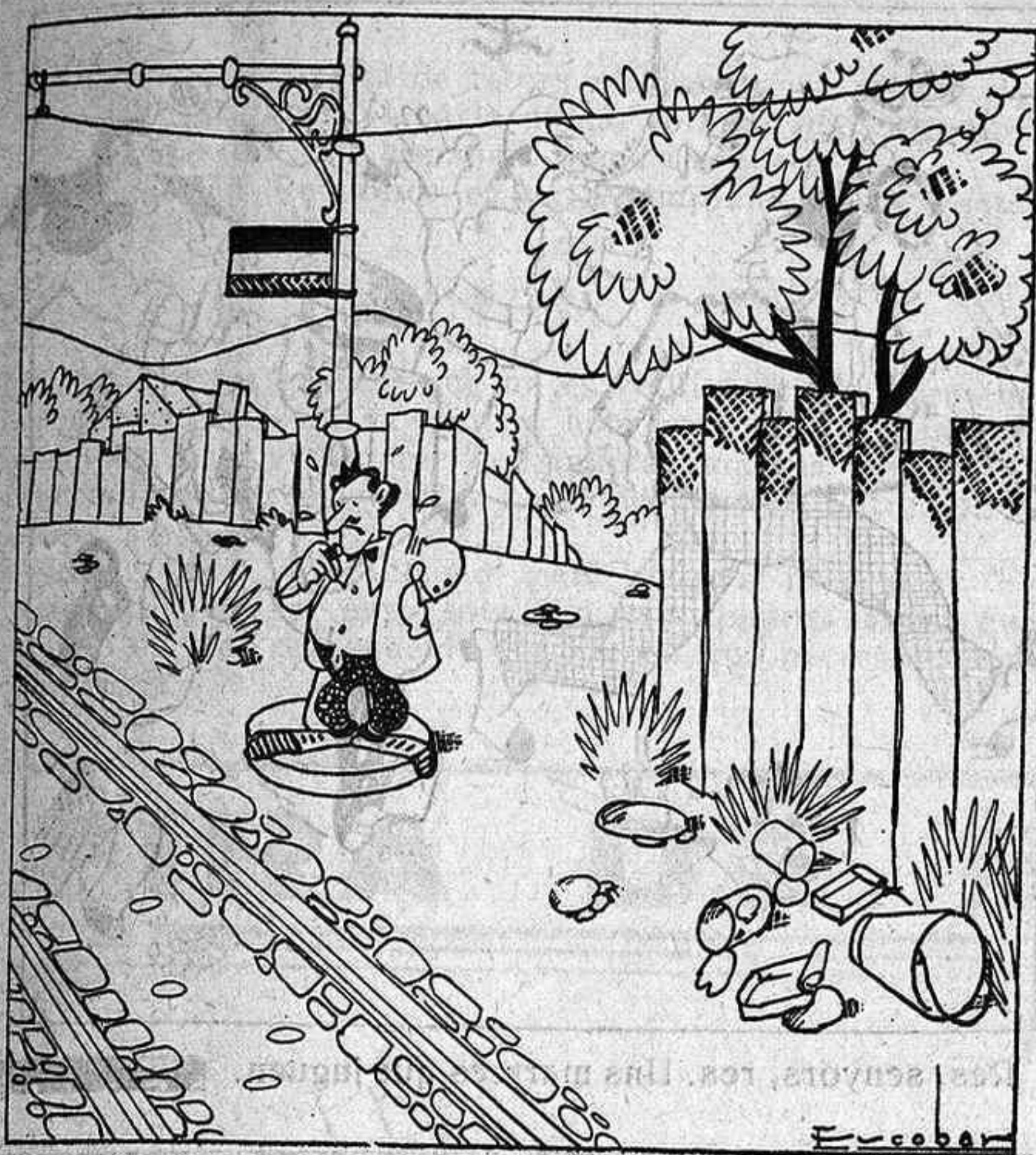
El que pot la imformació! I el que no poden junts el socialisme i nacionalisme d'aquest nostre amic!

Un anticatalanisme

L'anticatalanisme d'en Muñoz Seca és fòbic.

L'altre dia, davant d'un cartell que motejava de «sublime» la bestiesa escènica d'en Muñoz Seca, «La Voz de su Amo», que l'actor i l'actriu catalans Callicó i Emília Baró posaven a la Sala Stúdiom del senyor Masriera, pensàvem en una acotació de l'esmentada obra que diu, si fa no fa així: —«Este personaje habla con acento catalán que podría ser el de Don Francisco, tanto si este Francisco se llama Macià como si se llama Cambó.»

I aquestes són les «obres sublimes» que, encara avui, la inconsciència d'actors catalans porten a casa, i en un teatre, naturalment, dit aristocràtic.

El senyor dístret.

Ara sí que l'he feta bona! Sense llumins, el cigar apagat, XXXXXXXXXX

TELÓ ENLAIRE

Barcelona: Altra funció de «La Cruz Roja Española». Dames distingidíssimes: la senyora de don José Sánchez, les marqueses de Barberà, de Casa-Pinzon, de Guàrdia Real, de Pelo Rubio, la baronesa de Benimuslem, de Cuca-Fera. Els comtes del Valle del Canet, de Tócame-Roque, de Cascales-Bisonte, els vescomtes de Bell.lloc, de Cañandonga, de Sicart i Lacumbre, etc., etc. Tot molt aristocràtic i molt «superdotat». Obra? «El Rosario» de l'anglesa Florència Barclay, l'obra més llepafils que hagi produït cap comerç de cursileria. No se'n podia haver escollit altre!

* * *

Llegim en els cartells que anuncien la funció teatral de la «Sala Stúdiu»: «Espectáculo Sublime».

«Espectáculo sublime?» Què serà? Llegim després: «Dos horas y media de risa». ¿Un «espectáculo sublime» que fa riure dues hores i mitja?

Es tracta d'una representació de «La Voz de su Amo» d'en Muñoz Seca i Pérez Fernández que dona la companyia Callico.

Suposem que la dona per analfabets, i amb tot l'analfabetisme possible.

¿Voleu que no hi hagi crisi de teatre amb semblant gent de teatre?

* * *

Diu Diez-Canedo, un dels pocs crítics madrilenys solvents: —«Hoy el teatro castellano está en manos de los autores *pirusos*».

I el català també, senyor Diez-Canedo!

* * *

Ve a Barcelona el teatre de fantotxes Podrecca. Tenim ganes de veure fantotxes autèntics en un escenari. Estem tan tips de veure-hi fantotxes falsificats!

* * *

Diuen que Rambal ve al Tívoli. I diuen que debutarà amb l'obra: «La volta al món en 80 dies».

Què interessant i infantil!

* * *

Aurea de Sarrà homenatjarà Lope de Vega al Tívoli. Les autoritats aniran a veure que els diu Aurea de Sarrà, de Lope de Vega.

Una d'aquestes autoritats parlava l'altre dia de l'homenatge a aquest López de Vega; i deia: —«Amb això de fer d'autoritat sempre s'apren.»

* * *

Al Nou hi va Cèlia de Montalvan.

L'encís d'aquesta dona és possible que faci empassar les carrincloneries musicals del Mestre? Alonso. I ja no parlem de la lletra dels «torrados» que hauran escrit la revista.

* * *

Sitges homenatjarà el Mestre Enric Morera.

Bé per Sitges! Aquest homenatge —amb raó de fer-se— ens treurà el regust pútrid de la setmana «alejandrica», amb simulacres de «merienda», i dels altres actes d'homenatge que qualsevol cobdició de Centret Polític organitza a glòria i honor del qui mana, fets els ulls en el que podrà arrancar-li. ¿Quan serà que els qui manen tindran el pudor de no deixar-se homenatjar, considerant interessat l'homenatge? ¿Quan serà que els homenatjats, amb poder als dits, aplaçaran els homenatges que els volen fer per al dia que no manin?

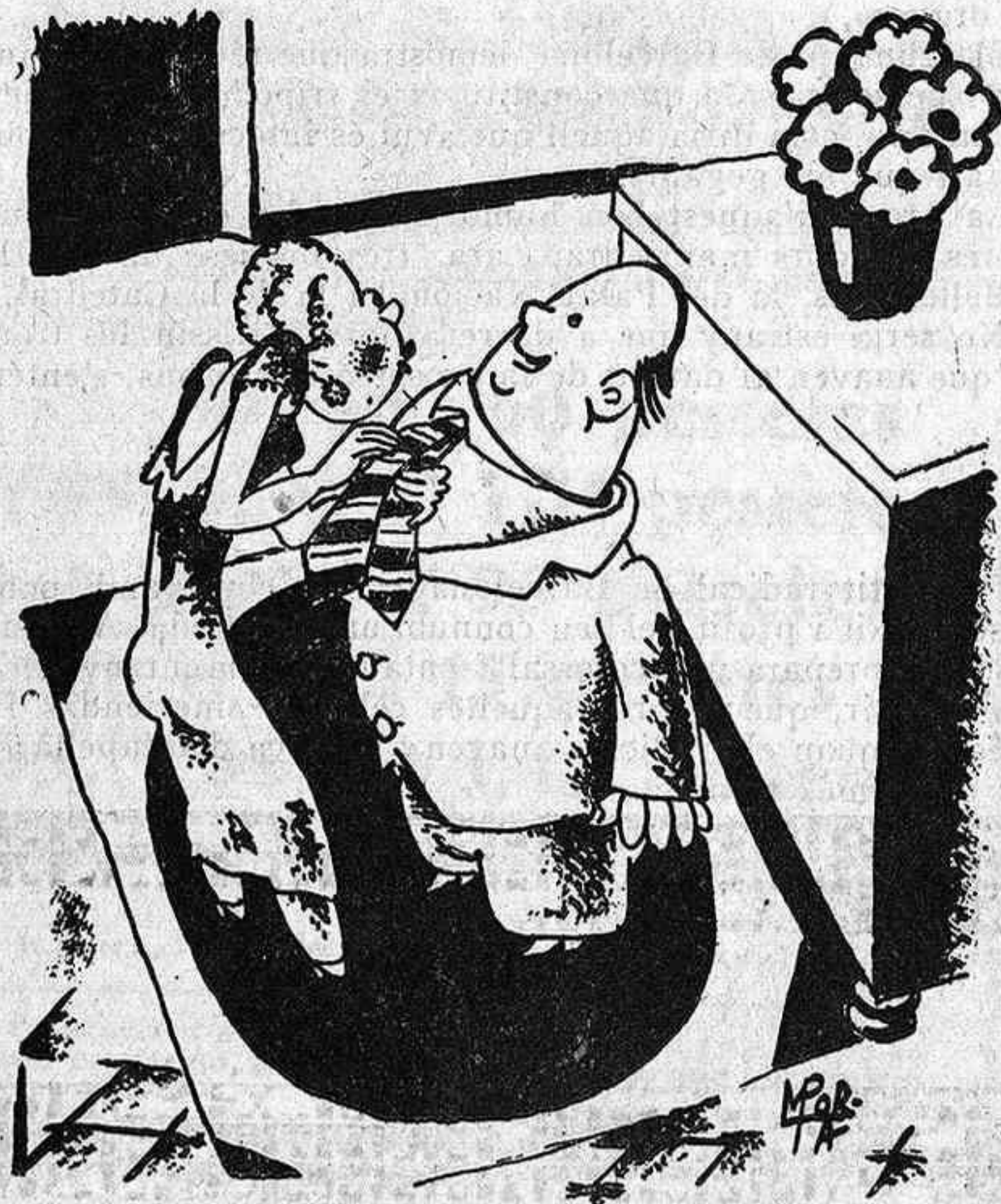
* * *

Un altre homenatge. Tampoc no serà un homenatge a cap polític; cosa que vol dir que no serà cap homenatge interessant. Es tracta d'homenatjar Josep Subirana (Manuel dels ous) «amateur» vigatà del teatre, el qual s'ha passat la vida fent comèdia i vivint per fer comèdia: quaranta anys d'amor al teatre i d'entusiasme per l'escena de Catalunya.

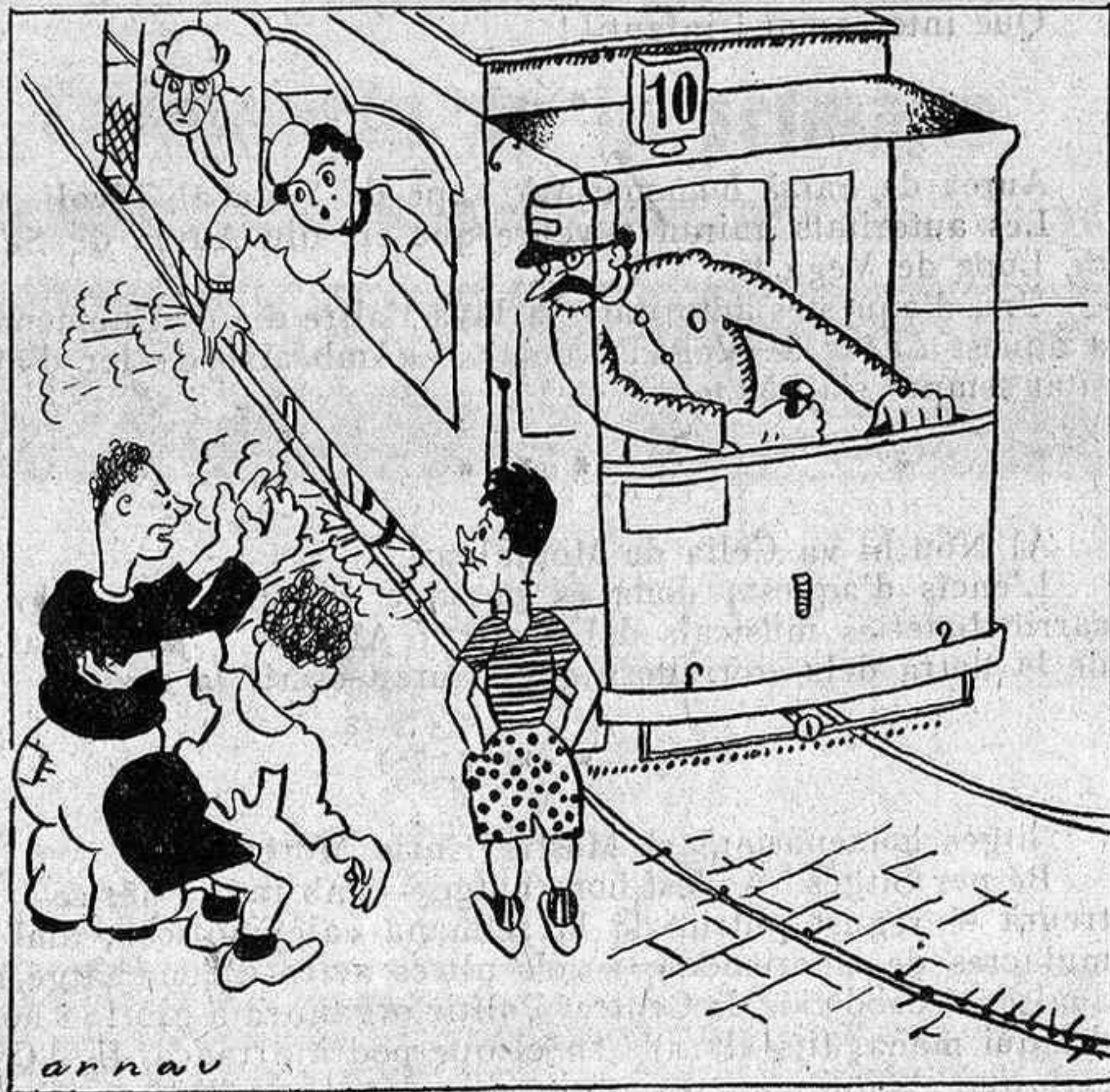
Aquest homenatge té una comissió organitzadora a Vic, amb una presidència d'honor, la d'en Manuel Gros, Alcalde de l'Ajuntament de Vic i una Presidència efectiva, la d'en Marià Casanovas. Té igualment una comissió organitzadora a Barcelona presidida per en Segimon Rovira.

Donarem més noves amb referència a aquest homenatge.

* * *

—Hem passat una setmana sense «falles»
—Espera't! Ara vénen les de Sant Joan.

Pim! Pam! Pum!

ESQUELLOTS

Segons diu l'apartat segons de l'article 26 de la Constitució de la República, encara vigent l'una i l'altra: «El Estado, las Regiones, las Provincias y los Municipios, no mantendrán, favorecerán ni auxiliarán económicamente a las iglesias, asociaciones e instituciones religiosas.»

* * *

Quan una persona no té bon humor diuen que «no està per orgues».

El Municipi de Barcelona demostra que té humor: tranquil·litat i pessetes, cosa que constitueix el tríode de la felicitat i de l'eufòria, com diria aquell que avui és intocable per trobar-se més alt que els gegants.

La prova d'aquest bon humor, la tenim en el fet que els nostres regidors mantindran, ara, tres orgues: la del Palau de Belles Arts, la del Palau Nacional i la de la Catedral.

No seria estrany que a darrera hora sortissin les trampes. Les que anaven al davant de la processó de Corpus, s'entén!

* * *

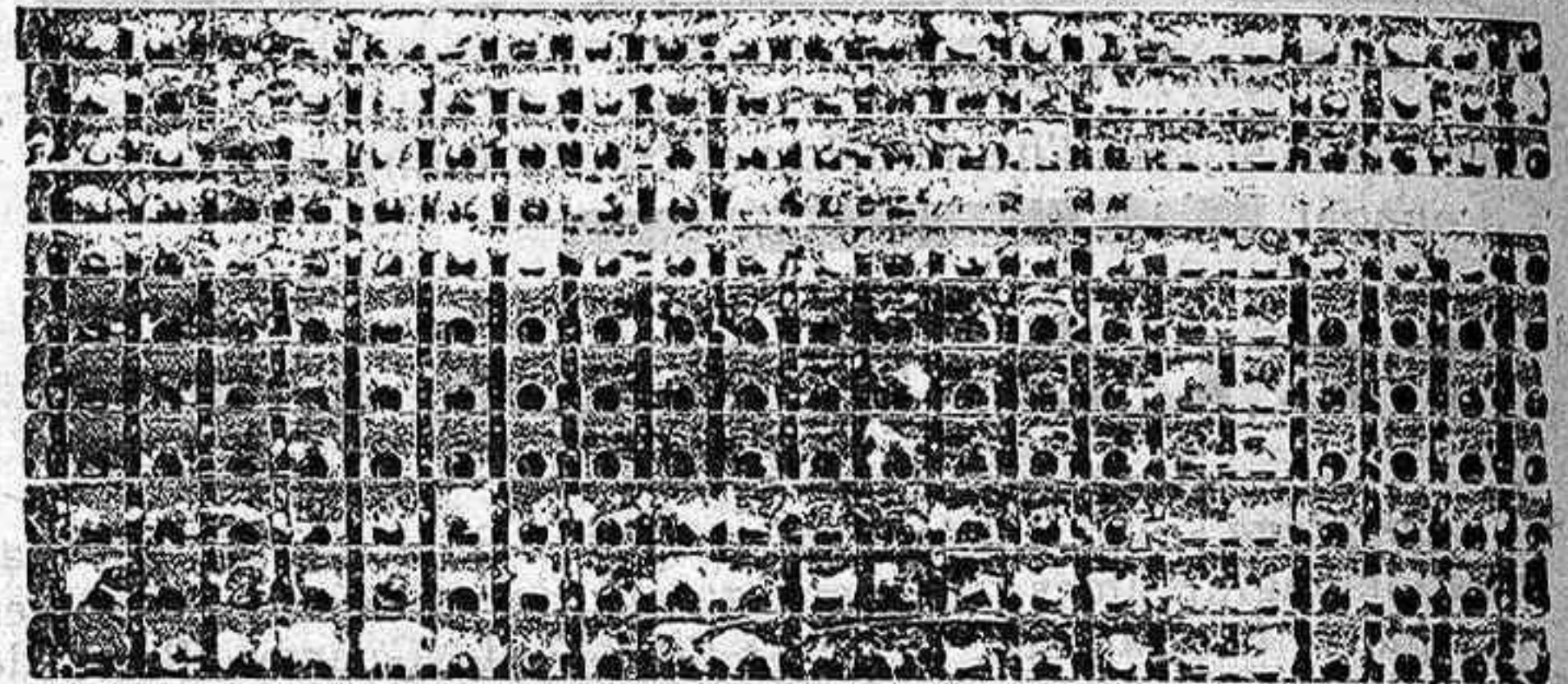
El partit radical de Barcelona vol celebrar amb pompa i gresca l'èxit i profit del seu connubi amb la Ceda. Amb aquest motiu, es prepara una colossal frontada a la muntanya de Sant Pere Màrtir, que recordi aquelles cèlebres «meriendas fraternales» de quan els radicals anaven a la caça del capellà i d'altres coses més nutritives.

* * *

Res, senyors, res. Uns marrecs que juguen.

* * *

¿I si anéssim llegint la Constitució, ara que encara hi són a temps?

Per exemple, l'article 35 diu:

«Todo español podrá dirigir peticiones, individual y colectivamente a los Poderes públicos y a las autoridades. Este derecho no podrá ejercerse por ninguna clase de fuerza armada.»

La cosa és ben clara. Ara bé; hi ha gent que confon la força armada amb certes comissions carregades de... romanços. A més, vaja quin un, l'actual Govern, per a tolerar atacs als preceptes constitucionals! El més que pot permetre, és certes visitetes al senyor Calvo Sotelo. I això no té malícia.

Ens sembla que ja no podem ésser més oficiosos i governamentals!

* * *

La Mare de Déu del Pilar ha estat proclamada patrona de les Joventuts d'Acció Popular. L'acompanyem en el sentiment.

* * *

En les eleccions celebrades a Osca per al nomenament de caps-pares de la «Confederación Hidrográfica del Ebro», han guanyat les dretes.

D'aquestes resultes, els pagesos podran regar amb aigua beneita.

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

* * *

Després de la proposta de retorn als jesuïtes dels béns que els van ésser incaptats, es parla d'anar tornant les terres confiscades als «Grandes de España». Suma i segueix.

La base de la República es va eixamplant, eixamplant... Tant, que ja tot és base.

* * *

No ens podem queixar que no es vetlli per a la seguretat de les nostres glòries. Ara mateix, hom exerceix una gran vigilància per tal d'evitar que la bandera catalana surti sense anar acompanyada, pel temor, segurament, que l'atraquin o la befin.

Moltes gràcies per l'atenció, però no se'n preocupin. Es una bandera que pot anar sola. Fa uns quants segles que voleia. No és, per consegüent, una «niña» que necessiti dama de companyia.

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPETES DE CAÇA

VENDES AL COMPTA I A TERMINIS

RADIO SALMERON

SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280

Es sol·liciten agents

FIRA DE BARCELONA

PALAU DE MONTJUIC

de l'1 al 16 de juny

VISITEU-LA

**PERA VESTIR AMB ELEGAN-
CIA I PER POCOS DINERS**

Passeig de Gràcia, 18

Casa BASTIDA

**GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA**

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, amb vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes

Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes

Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes

Camises de seda a 12 i 15 pessetes

Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

